

НАРОДНИЙ ТЕАТР КИЇВСЬКОЇ РУСИ

ПРЕЗЕНТАЦІЯ
Бороха Даниелла

- У добу Київської Русі театральне мистецтво найповніше втілювалося в народному і так званому княжому, дружинному театрі. Народний театр здобув найширше вираження у весільній народній обрядовості, про що вже йшлося. Основою княжого театру були скоморохи та шпільмани (елемент, запозичений з Німеччини чи з Візантії). Проте ні скоморохи, ні шпільмани, ні свистільники, хоч і лишивши по собі широку популярність (досі маємо навіть такі назви сіл в Україні), були чужі сценічному духові Русі. Вони театру не створили. Княжий театр спирався на лицарську пісню, маючи за основу два елементи: речитатив та величання. Репертуар княжого театру складався із драматичних поем, що, маючи речитативний характер, подавалися на музичному тлі, в супроводі музичних інструментів. Тематично княжий театр користувався мотивами оборони батьківщини, служби князеві, помсти за покривджених, лицарської честі. З занепадом давньої держави княжий театр передає народному театрові своїх персонажів: "князь", "княгиня", "бояри", "дружба" (дружина — військо) тощо.

Народна музика

- Народна музика Русі складалася з вокальних та інструментальних мелодій, що споконвіку творилися в усній традиції народу. Пісні з давніх часів були постійними супутниками наших далеких предків у їх праці, побуті та звичаях. Веселі й сумні пісенні мотиви виконувалися не лише голосом, а й за допомогою музичних інструментів. Щонайперше, це обрядова народна пісенність (колядки й щедрівки, гаївки й веснянки, купальські й обжинкові, весільні й хрестильні пісні, похоронні голосіння). Стилістично народна пісенність ділиться на дві основні групи: 1) вільний речитативний стиль; 2) стиль із чітким ритмом та формою. Твори першої групи мали несиметричний вільний ритм і по суті становили монотонне повторювання одного й того ж мотиву в різних варіантах, скороченнях і поширеннях, залежно від довготи речень імпровізованого тексту. Таку форму рецитації мали похоронні голосіння, що виконувалися монодично, без інструментального супроводу (як правило, професійними плакальницями). Друга (основна група) обіймала всю решту пісенних жанрів, тобто мелодій з чітким ритмом і виразним синтаксичним укладом фраз. Така упорядкованість музичних елементів переносилась і на тексти пісень, витворюючи в них правильні цезури і постійну кількість складів. Зразки найдавнішої музики цього типу зустрічаємо в архаїчних обрядових піснях, особливо між колядками, щедрівками й веснянками.

Народний танок

- Народний танок на Русі — "пляс". Назва означала групові ігри з піснями. Назву "танець" ми перейняли від народів Західної Європи. Танець — композиція ритмічних кроків і рухів, частіше до музики, ніж до співу. Танці доби Київської Русі виконувалися в супроводі співу, музики (гуслі, сопілки, труби, бубни) та плескання в долоні. Літописець оповідає, що народ сходився на майдані або на вулиці для загальної розваги. Загальнонародні танці відбувалися під час бенкетів, весіль, вечорниць, на свята русалій, тобто вночі під Івана Купала. До професійних танцюристів на Русі відносимо скоморохів. Вони здебільшого жили при княжих дворах і своїми мімічними танцями розважали гостей на бенкетах, родинних святах та при обрядових церемоніях.

- Народні танці на Русі поділялися на три групи. Перша і найпоширеніша група — хороводи. Це народні ігри з переважанням у них танцювальних ритмів. Хороводи ілюстрували зміст пісні рухами. Хоч це були й масові танці, та в них виділялися провідні особи та провідні солісти. Хороводи переважно склалися з ритмічних кроків, бігу, зміни місць, переходу попід з'єднаними руками партнерів. Характер хороводів мали веснянки, гагілки, ігри й танці в купальську ніч, танець "Журавель".

- Друга група — народний танець (група виконавців поділялася на пари). Їх зміст — залицяння й пантомімічне визнання кохання. Жіночі кроки здебільшого були іншими, ніж чоловічі, їх об'єднував лише спільний ритм.

Славянская
культура

- Третя група — сольні танці. За характером це танці-змагання у різномірності кроків і жестів. У групі танцювала одна або дві особи: жінки, чоловіки або ж мішана пара.

Древній Київ
у «Парку Київська Русь»

- Розглянувши процеси культурного становлення та розвитку Київської Русі, слід зазначити, що вони відбувалися під благотворним впливом як внутрішніх, так і зовнішніх факторів і завершилися створенням високорозвинутої, багатогалузевої культури нашого народу. Могутньою основою формування і розвитку самобутньої давньоукраїнської культури був багатий культурний спадок українців. Уже в V—VII ст. у них нагромадилися практичні знання про природу, багата і сильна язичницька релігія. А з нею була пов'язана й розмаїта усна народна поезія, яка залишалась не лише одним з важливих компонентів культури наступних поколінь, але й справила величезний вплив на процеси творення оригінальної літератури.
- Русь як держава формувалась і розвивалась на поліетнічній основі, до її складу входили й неслов'янські племена. Елементи їхньої культури влились у давньоруську культуру, виявившись в етнічних та етнографічних особливостях давнього населення ряду територій України.

- DIRECTED

- BY

- BOROH

- ДЯКУЮ

- ЗА

- УВАГУ